

ЂУРО ЛУБАРДА, СЛИКАР ИЗ ХАМИЛТОНА ТРЕНУТНО ЈЕ НА ОДМОРУ У ХЕРЦЕГ НОВОМ

СЛИКАЊЕМ СЕ БОРИМ ПРОТИВ СИВИЛА СВАКОДНЕВИЦЕ

Сликар Ђуро Лубарда и у Канади и у отаџбини, свих ових година био је веома активан у уметничком смислу и покренуо је низ значајних манифестација које су оставиле видног трага у свом вредносном садржају

Пише:
Гордана ЛАКОВИЋ

Ђуро Лубарда, сликар из Хамилтона, остварио је сан многих Срба у Канади да пола године живи овде, а пола године у отаџбини. Већ годинама са супругом Горданом од почетка лета до касне јесени ужива у благодетима Јадранског мора, а зимује у Хамилтону. Ове године, међутим, због корона вируса све је поремећено, па тако и Лубардин повратак у Канаду је одложен...

- У стану у Херцег Новом направио сам импровизовани ликовни студио и ту стварам, односно сликарством се борим против сивила свакодневице. Са супругом Горданом сваки дан прошетам поред мора, па ако некога сретнемо прозоримо коју и тако нам пролазе земаљски дани... Надам се да ћу ускоро „зимовање“ на Јадрану окончати и да ћу се вратити у Канаду...

Сликар Ђуро Лубарда и у Канади и у отаџбини свих ових година био је веома активан у уметничком смислу и покренуо је низ значајних манифестација које су оставиле видног трага у свом вредносном садржају.

Ђуро Лубарда је члан Српске на-

Ђуро Лубарда са супругом Горданом

ционалне академије Торонто, био је и члан Одбора ове непрофитне организације.

- Било ми је задовољство и част да будем у одбору СНА у Канади и да дам свој скромни допринос промоцији српске уметности у свијету. СНА је настала из жеље да покажемо наша достигнућа, али и да омогућимо и себи и другима да научимо нешто ново тако што ћемо повезати ликовне уметнике из отаџбине и из Канаде. До сада смо организовали и урадили неколико пројекта на које смо веома поносни. Поред самосталних и групних

изложби остварени су контакти са ликовним уметницима из Канаде, Србије, Републике Српске и Црне Горе.

Мислим да је обиљежавање 200 година од рођења Његоша умногоме допринијело нашој афирмацији у Канади и отаџбини.

Ликовни записи са путовања 2016. ипак имају посебно мјесто у мом срцу.

На полицама централне библиотеке канадског Парламента у Отави од пре седам година налазе се и ћириличне књиге које су штампане у Горажданској штампарији прије 500 година. Ђуро Лубарда је као члан Канадског српског друштва ХЕРЦЕГ СТЕФАН ВУКЧИЋ КОСАЧА дао велики допринос пројекту чијом се реализацијом четвортномно фототипско и електронско издање три једине сачуване књиге горажданске штампарије нашло у главном граду Канаде.

- Од своје младости био сам посвећен афирмацији горажданског културног наслеђа, а посебно сам био везан за рад и значај горажданске штампарије. Доласком у Канаду и уз сарадњу са српско-канадским друштвом „Херцег Стефан Вукчић Косача“ из Кичинера успјели смо да спроведемо у дјело неколико идеја везаних за штампарију у цркви Свети Ђорђе у Доњој Сопотници код Горажда. На величанственој манифеста-

Фото: Приватна архива

цији у Отави уручили смо књиге Централној библиотеци канадског Парламента. Пет стотина година Горажданске штампарије је један од најзначајнијих јубилеја српске културне баштине. У историји и култури сваког народа постоје догађаји који за сва времена утискују биљег значаја утирући и осветљавајући пут културном развоју будућих генерација. Такав догађај у српском народу одиграо се у цркви Светог Ђорђа, задужбини Херцег Стефана Вукчића Косаче, у Доњој Сопотници код Горажда прије 500 година.

Те далеке 1519. године почела је са радом штампарија Божицара Љубавића Горажданина и његових синова Ђурађа и Теодора. Била је то друга српска ћириличка штампарија на Балкану, после Макаријевог у Зети, а само педесет година после генијалног Гутенберговог проналаска.

Три значајна дјела Горажданске штампарије су: Служабник, Псалтир и Молитвеник. Сваки од њих је оставио трајан биљег у историји српске писмености и културе. Ове три књиге, које су изашле из ове штампарије у њеном кратком раду, представљају споменик непроцењиве српске писане баштине.

Раних деведесетих прошлог века рат је и сликару Лубарди одредио даљу животну судбину.

- Свакако да је рат био тај који је учинио своје „пројекте“ тако да смо не само ја, већ и многи други, морали се помјерити са простора у којима смо стварали, уграђивали дио свог знања талента и наравно породичног живљења и трајања. Нису то биле лаке одлуке али пос-

Гордана и Јован Лаковић са сликаром Ђуром Лубардом

лије покушаја „Покрета за мир“ у Сарајеву, схватио сам да се негде мора ићи. Имао сам у Сарајеву успјешну изложбу и аукцију али повратак у Горажде је већ био немогућ. Војним авионом сам се пребацио у Београд па у Горажде извео своју мајку па кренуо у постојбину породице Лубарда. Дошао сам у своју Црну Гору, гдје сам провео три године напорног хуманитарног, организационог и стваралачког рада од ког нисам одустајао јер сам знао да ми је то једини пут. Канада као моја нова животна дестинација била је донешена из разлога што сам у Канади раније био присутан са својих неколико изложби, а баш пред рат у Амбасади Канаде у Београду имао сам изложбу са великим успјехом и добрим оствареним контактима. Већ раније доводио сам канадске уметнике у наше ликовне колоније.

Наравно да сам сваке године проводио вријеме и у отаџбини боравио у ликовним колонијама и паралелно настојао да у њима по-

мом избору бораве канадски уметници, Захваљујући мом искуству а уз свесрдну помоћ Душана Иванчевића, Жељка Родића, Радвана Гајића, Владимира Стјепановића Габелића... а ту свакако спадају и канадски уметници Роберт Масон, Даглас Едуард, Маргарет Ларман, остварени су пројекти који су били запажени и забиљежени у Канади, Француској, Мађарској, Србији и Црној Гори. Дуг би то био низ активности поред изложби, сусрета, заједничких наступа, хуманитарних изложби окупљања око њих.

Али тада сам схватио да морам нешто урадити и фамилијарно тако да смо Вјера Лубарда Дорнер моја тетка, Ђина Лазар и ја формирали фондацију „Петар Лубарда“ са сједиштем у Херцег Новом, гдје је Петар био први директор уметничке школе. Од обиљежавања 100-годишњице рођења Петра Лубарде, па до данас смо дошли до тога да је легат Петра Лубарде најрепрезентативнији културни објект у Београду.

Ове године је требало да се обиљежи мој уметнички израз изложбом „Вајање свјетлости“ у Прагу, али нажалост због корона-пандемије је и изложба отказана до даљњег. Али комплетна изложба Вајање свјетлости и књига Ранка Радовића ВАЈАЊЕ СВЈЕТЛОСТИ су у атељеу у Херцег Новом. Издвојио бих три овогодишња догађаја који су ме освјежили и расположили и поново ме покренули у један интернационални пројекат, а то су изложбе ПРВОМАЈСКА у Крушевцу, ОСВИТ у Билећи и КОЛО у Требињу које су за мене и права част, каже за СЛОВО сликар Ђуро Лубарда.

СЛОВО

ЛУБАРДИНЕ СЛИКЕ НА ИЗЛОЖБАМА ШИРОМ СВЕТА

Ђуро В. Лубарда је рођен 1942. године у Београду. Дипломирао је на Педагошкој академији ликовну уметност 1965. године у Сарајеву, студирао историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Све до избијања рата у бившој Југославији живео и радио у Горажду, потом у Херцег Новом. Тренутно живи и ради у Хамилтону (Канада). Члан је УЛУБИХ, УЛУС, УЛУЦГ, професионалних удружења и галерија у Канади.

Излагао је на више од 220 самосталних и групних изложби широм бивше Југославије, Канаде, Швајцарске, Немачке, Америке, Израела, Аустрије, Француске, Русије и Бугарске. Поред тога учествовао је на неколико конгреса Међународног друштва за образовање кроз уметност (INCEA), који су организовани под покровитељством едукативне, научне и културне организације Уједињених нација (UNESCO). Учесник је и организатор многих ликовних сусрета и колонија у бившој Југославији, Северној Америци и Европи. Његове слике се налазе у многобројним галеријама Европе, Северне Америке и Израела, као и приватним збиркама. За свој дугогодишњи уметнички рад добитник је многих награда и признања.